

De, mine Herrer! maae vi holde os vel for Die, og saa maae vi ved Siden deraf vel betænke, at Rigsraadet paa samme Tid, efter den hele Stilling og efter Ministeriets Udtalelser i Raadet, maatte have den Forvisning, at naar det saaledes begrændsede sig til ikke at indlade sig paa Detaillen i Udfastet, paa nogen Forandring af dette, begrændsede det sig til at vælge mellem Ja og Nei, saa vilde Ministeriet opretholde den samme Stilling ligeoverfor den danske Rigsdag. Navnlig gif Hertugdømmernes Repræsentanter til deres Hjem med denne Forvisning, og der er Ingen af Kongens loyale Underfaatter i Hertugdømmerne, der ere inde i de politiske Forhold, som ikke stole derpaa.

See, mine Herrer! dette er Ministeriets Stilling. Fastholde vi den ikke, opgive vi den — i Meget eller Lidet — saa paatrykke vi os Upaalidelighedens Stempel; saa vilde vi ikke ligeoverfor Hertugdømmerne kunne bevare det Præg af Upartiskhed, som efter vor Overbeviisning maa ansees for en ufravigelig Betingelse for, at man skal kunne føre vore forviklede Forhold til en endelig og heldbringende Løsning. Naar vi derfor nu tiltraadte Forslaget, naar vi bevirkede den begjærte kongelige Resolution, vilde Hertugdømmerne med Rette føle sig frændede derved, at en anden Landsdeels Forsamling havde tilegnet sig og gennemført i tvende Hovedsager et Initiativ, som var nægtet hele det fuldstændige Rigsraad.

Disse ere Ministeriets Grunde, hvorfor det ei kan fravige sin Begjæring om et ubetinget Ja, og maa ansee alt Andet som et Nei, og jeg troer, at idetmindste nogle af de ærede Herrer, naar de overveie Alt, vilde indrømme, at denne Stilling ikke kunde undgaaes, naar Ministeriet skulde udføre sit Hverv.

Jeg kan ikke slutte uden at tilføie et Par Ord med Hensyn til Realiteten af de tvende Forandringer, som den ærede Rigsdagsmand og, jeg kan vel sige, de Allerfleste med ham saavel i dette som i det andet Thing lægger saa stor Vægt paa, jeg siger, at jeg ikke kan slutte uden for mit personlige Vedkommende at tilføie et Par Ord derom. Jeg troer, at de attraaede Forandringer langt snarere virkelig vilde komme tilstede, naar den ærede Rigs-

dagsmand vil overlade det til det store Antal af Medlemmer fra Kongeriget i det fuldstændige Rigsraad, som upaatvivlelig vilde trænge paa disse Forandringer, at andrage derpaa. Det forekommer mig utvivlsomt, der er ikke hos mig Skygge af Tvivl derom, at saadanne Andragender vilde fremkomme; men er det saa, at de vilde fremkomme i dette Rigsraad, der, vel at mærke, har en særegen Styrke, fordi Regjeringen ikke kan undvære det endelige Normalbudget, der strax maa søges hos det, troer da ikke den ærede Rigsdagsmand, at et slikt Andragende har større Chance for sig, naar det udgaaer fra denne Forsamlings egne Medlemmer, naar dertil vistnok slutte sig Medlemmer fra de andre Landsdele, end naar det fremkom som Forslag fra en enkelt Landsdeels Repræsentation, der paa en Maade havde tilegnet sig Initiativet, om jeg saa maa sige, og det maa jo derhos erindres, at de øvrige Landsdeles Medlemmer kunde, naar de sluttede sig sammen, om end alle for Kongeriget valgte Medlemmer voterede derfor, sjerne Forslaget. At gaae frem paa den af den ærede Rigsdagsmand foreslaaede Maade, forekommer det mig, vilde skabe en Opposition, som vil undgaaes, naar man gaaer frem saaledes, som jeg her har tilladt mig at anføre. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand herved i Gjærningen, i Virkeligheden snarere vil opnaae sit Formaal, end ved at fastholde den Maade, hvorpaa han mener der skal gaaes. Dette er, jeg gjentager det, yttret af mig personligt, idet dette Spørgsmaal ikke har været gjort til Gjenstand for Forhandling mellem Ministeriets Medlemmer. Men er det nu saa, naar der i Virkeligheden idetmindste ikke kan ventes mere vundet ved den ærede Rigsdagsmands Forslag, som Regjeringen har forklaret ikke at kunne gaae ind paa, end hvad der senere vil kunne vindes, har man da tilstrækkelig Føie til at sige „Nei“ til det Hele, er det nok for de ærede Rigsdagsmænd til at negte deres Stemmer til Ordningen af hele Monarchiets Forsatningsforhold, uden hvilke Stemmer — jeg indrømmer det — Udfaldet, som den ærede Rigsdagsmand sagde, er tvivlsomt. Er det tilstrækkeligt for de ærede Rigsdagsmænd af disse Grunde, saaledes som jeg nu har søgt at klare Forholdene, at stille sig